

Ἄπο τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικωτάτου μυθιστορήματος :

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου Πέτρου Δελκούρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξάισιον, πλήρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλίς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἡφμερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὠραῖον φύλον, πεπεσμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαίσθητων ἀναγνωστριῶν τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » θὰ ρεύσῃ θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΓ'

Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ συμπαθείᾳ ταύτῃ, εἰς ἣν δὲν ἦτο συνειθισμένος, ὁ Λαυρέντιος ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἀγνωστον, ἄνδρα, πεντήκοντα πέντε περίπου ἔτων, καὶ κοινῆς ὄλως φυσιογνωμίας. Τὸ ὄψος καὶ ἡ ἐνδυμασία του προέδιδον ἐπαρχιώτην.

Ὁ Λαυρέντιος, συγκεκινημένος ἔτι ἐκ τῶν προσβολῶν ἃς εἶχεν ὑποστῆ, τὸν ἠρώτησε λίαν ἀποτόμως :

— Τίς εἶσθε κύριε ;

— Ἀρχαῖος φίλος τῆς οἰκογενείας σας.

Ἐρχομαι ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Γρενόβλην διὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἡ δολοφονία τῆς μητρὸς σας, ἡ μυσκρὰ καθ' ὑμῶν κατηγορία καὶ ἡ δίκη σας... τὰ αἰσθήματα ταῦτα, κύριε, δὲν θὰ τὰ περιφρονήσητε, εἶμαι βέβαιος.

— ὦ! ὄχι, κύριε, ὄχι δὲν θὰ τὰ περιφρονήσω! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Λαυρέντιος, συγκεκινημένος λίαν, σὰς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας· τέλος πάντων μοὶ δίδεται ἀπόδειξις πεποιθήσεως καὶ εὐρέθη εἰς ἄνθρωπος, ὅπως λυπηθῆ τὴν δυστυχίαν μου καὶ συμμερισθῆ τὴν ὀδύνην μου! Εὐχαριστῶ, κύριε.

Καὶ ἐσφιγγε μετὰ δυνάμειος τὰς χεῖ-

ρας τοῦ γέροντος, ὅστις ἔκλειε τὰ βλέφαρα καὶ ἵνα κρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Καὶ ἤλθετε ἐξεπίτηδες ἀπὸ τὴν Γρενόβλην; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος παρατηρῶν τὸν ἐπισκέπτην μετὰ θαυμασμοῦ τινος.

— Ναί, κύριε, εἶπεν οὗτος· καὶ θὰ ἔσπευδα, ἀμὰ ἔμαθα τὸν θάνατον τῆς ἀτυχοῦς μητρὸς σας καὶ τὰς αἰσχρὰς ὑπονοίας, τὰς ὁποίας εἶχον συλλάβει ἐναντίον σας, ἀλλὰ ὑποθέσεις μὲ ἐμπόδισαν ἀκουσίως, διότι καταγίνομαι ἀκόμη εἰς μερικὰς ὑποθέσεις, ἂν καὶ ἀφήκα τὸ ἐμπόριον πρὸ πολλοῦ. Εἶνε μάλιστα πιθανὸν νὰ ἠκούσατε ποτὲ τὸ ὄνομά μου ἀπὸ τὴν μητέρα σας. Ὀνομάζομαι Ἰωάννης Ρεζιμπῶ, καὶ εἶμαι ἀρχαῖος ἔμπορος νεωτερισμῶν.

— Ὅχι, κύριε, ὄχι! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, πρῶτην φορὰν σήμερον ἀκούω τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω, σὰς βεβαιῶ.

— Ἄ! κύριε, εἶμαι πολὺ εὐτυχής... Λοιπόν, καθὼς σὰς ἔλεγα, αἱ ὑποθέσεις μου μὲ ἐμπόδισαν... Ὑστερον ἦλθεν ἡ δίκη σας· μὲ ποῖον ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἡφμερίδας τὰ κατ' αὐτὴν καὶ μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ περιέμεινα τὸ ἀποτέλεσμα! Ἦμην πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθώότητός σας, καὶ ἔτρεμον μήπως καταδικασθῆτε... Ἄλλὰ, χάρις τῷ Θεῷ, ἠθώωθητε, καὶ ἡ ἀθώωσίς σας μὲ κατέστησε εὐτυχῆ, καθὼς καὶ ὑμᾶς. Καὶ ὅμως, ἠσθανόμην συγχόνως καὶ λύπην τινά, διότι δὲν σὰς παρεῖξα τὰς παρηγορίας μου, ὅταν θὰ εἶχατε τὴν ἀνάγκην αὐτῶν, τέλος πάντων τὸ ἀπεφάσισα καὶ... φθῶ... ὀλίγον ἄργά, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ...

— Ὅχι, κύριε, ὄχι, διέκοψεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν ἔρχεσθε ἄργά. Οὐδέποτε ἴσως εἶχα τὴν ἀνάγκην καθὼς τὴν θερμῆς αὐτῆς συμπαθείας, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐκφράζετε.

Διηγῆθη τὰς θλίψεις, τὰς ὕβρεις καὶ τὸ εἶδος τῆς προγραφῆς, ἅτινα ὑφίστατο ἀπὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ τὴν ταπεινωτικὴν ὑποδοχὴν, ἡ ὁποία πρὸ μικροῦ ἀκόμη τῷ ἐγένετο εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Σουσα.

Ὁ κύριος Ρεζιμπῶ τὸν ἤκουε μετὰ θλίψεως κατανοκτικῆς καὶ μελαγχολικοῦ μειδιάματος, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἔφερον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ρινόμακτρόν του.

— Ναί, εἶπεν ὅτε ὁ Λαυρέντιος ἐτελείωσεν, εἶνε φρικτῶδες.

— Δὲν εἶνε ἀληθές, καὶ καταλαμβάνετε τὴν πόσον κατὰλληλος εἶνε ἡ ἐπίσκεψίς σας, πόσον μὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ!

Μὲ ἀνεγείρετε, κύριε, καθ' ἣν στιγμὴν ἴσως ἔμελλον νὰ καταβληθῶ ὑπὸ τὴν προσβολῆς.

Μετὰ τινα στιγμὴν ἐπανελάθε :

— Δὲν μοὶ εἶπατε ὅτι εἶσθε ἀρχαῖος φίλος τῆς οἰκογενείας μου ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ κύριος Ρεζιμπῶ, καὶ βλέπω ἀκόμη μερικοὺς συγγενεῖς σας, κυρίως ἐκ τοῦ γένους τῆς μητρὸς σας... ὀλίγον μακρυνούς, εἶνε ἀληθές...

— Δὲν τοὺς γνωρίζω, εἶπεν ὁ Λαυρέν-

τιος· ἤμην παιδίον ὅτε ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν Γρενόβλην. Ἄλλ' εἰπέτε μοι ἐγνωρίσατε τὸν πατέρα μου ;

— Ἄν τὸν ἐγνωρίσα!... ἦτο ὁ καλύτερος φίλος μου, κύριε.

— Ἄ!

— Ναί, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὁ καλλίτερος φίλος μου. Καὶ ἐλυπήθητε πάρα πολὺ ὅταν εἶδα ἀναμειγνυόμενον τὸ ὄνομά του εἰς τὴν δίκην αὐτὴν! Δὲν εὗρον τοῦτο τόσῳ μᾶλλον μισητόν, ὅσῳ ἐσυκοφάντων τὴν μνήμην του.

— Ἄ! εἶνε λοιπὸν ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐγειρόμενος καὶ σφίγγων μετὰ παραφορᾶς τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Ρεζιμπῶ· τὸ ἐγνωρίζον, ἡ καρδιά μου μοὶ τὸ ἔλεγεν· ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμναν, δὲν τοῦ ὁμοιάζε διόλου.

— Ἡ καρδιά σας ἐμάντευεν ὀρθῶς, ὄχι! ὁ πατήρ σας δὲν ἦτο πλαστογράφος, οὐδὲ κατεχράσθη ποτὲ! Πιθανὸν νὰ μὴ ἦτο εἰς τὸ ἄκρον οἰκονόμος καὶ νὰ ἠγάπα τὰς διασκεδάσεις, ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἦτο ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον περιέγραψαν. Εἶχε καρδίαν, εἶμαι βέβαιος, τὴν δὲ περιουσίαν του δὲν ἐσπατάλει μόνον εἰς τὸ χαρτοπαίγιον... πολλάκις μοὶ ἐξεμυστηρέθη...

— Σὰς ἐξεμυστηρέθη; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, οὐτινος ἡ καρδιά ἐπαλλε κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην.

— Ναί, κύριε, τὸν ἀπησχόλει ὄχι ἡ ματαιία ἱκανοποίησις τῆς φαντασίας του, καθὼς εἶπον, ἀλλὰ τὸ μέλλον τῆς συζύγου του, τοῦ τέκνου του—τὸ μέλλον σας, κύριε— ἐξ αἰτίας ὑμῶν ἠθέλε νὰ πλουτίσῃ ἦτο τὸ ὄνειρόν του, ἡ μανία του. Ἐνεκα τούτου ἐρρίπτετο εἰς ἐπικινδύνους κερδοσκοπίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιτήδειοί τινες, τὸν ἐξηπάτων· πολὺ ἄργά παρετήρησε τὴν ἀπερισκεψίαν του καὶ τὴν πλάνην του καὶ μοὶ ἔλεγεν : Ἄγαπητέ μοι Ρεζιμπῶ, ἔκαμα καὶ πάλιν μιαν ἀνοησίαν, μοὶ χρειάζονται δύο ἕως τρεῖς χιλιάδες φράγκων». Καταλαμβάνετε ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἤμην πλούσιος, οὔτε εἶχον κεφάλαια διαθέσιμα, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν μου τί ἠθέλετε πράξει; ὅ,τι ἔκαμα καὶ ἐγὼ ἠθέλετε δανεισθῆ διὰ νὰ εὐχαριστήσητε ἕνα φίλον.

— Ναί, κύριε, σὰς εὐχαριστῶ.

— Ἄ! καὶ ἐκεῖνος, ἐφάνετο εὐγνώμων καὶ ποτὲ δὲν μετενόησα διὰ τὰς στενοχωρίας, τὰς ὁποίας πρὸς χάριν του ἐδοκίμασα. Ἐκτοτε, αἱ ὑποθέσεις μου ἐπετύγχανον, ὥστε ἠδιαφόρησα διὰ τὴν ζημίαν αὐτὴν.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ πληρωθῆτε, σὰς βεβαιῶ.

Τὸ παλαιὸν αὐτὸ χρέος φερόμενον οὕτω ἐν τῷ μέσῳ, παρήγαγεν εἰς τὸν Λαυρέντιον παράδοξον ἐντύπωσιν ψυχρότητος.

— Ἄ! κύριε, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος ἔμπορος, σὰς ἀναγνωρίζω... Εἶσθε ἡ γενναία καὶ εὐθεῖα καρδιά, τὴν ὁποίαν ἐφαντάσθη...

— Ἐν τούτοις, ἴσως ἐνομίσατε ὅτι θὰ ἠρνούμην τὰ χρέη τοῦ πατρὸς μου.

— ὦ! ὄχι! ὄχι! δὲν σας ἀπέδιδα τοιαύτην ἀδικίαν.

— Θὰ ἦτο δικαίωμά μου, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ οὐδέποτε θὰ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ!